

Sygn. akt VI Ka 350/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 sierpnia 2013 r.

Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze w VI Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SO Klara Łukaszewska

Protokolant Anna Potaczek

po rozpoznaniu w dniu 30 sierpnia 2013 r.

sprawy G. M.

obwinionej z art. 51 § 2 kw i inne

z powodu apelacji, wniesionej przez obrońcę obwinionej

od wyroku Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze

z dnia 26 kwietnia 2013 r. sygn. akt IIW 2130/12

zmienia zaskarżony wyrok wobec obwinionej G. M. w ten sposób, że na podstawie art. 42 § 1 i § 2 kw wykonanie orzeczonej kary aresztu zawiesza na okres próby wynoszący 6 (sześć) miesięcy,

w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy,

zwalnia obwinioną od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa zryczałtowanych wydatków za postępowanie odwoławcze obciążając nimi Skarb Państwa.

Sygn. akt VI Ka 350/13

UZASADNIENIE

G. M. została obwiniona o to, że:

1. w dniu 27 sierpnia 2012 roku około godziny 16:30 w W., woj. (...), na podwórzu domu nr (...) będąc pod wpływem alkoholu, poprzez głośne krzyki wyzwiska zakłócała spokój M. C., tj. o wykroczenie z art. 51 § 2 kw,
2. w dniu 29 sierpnia 2012 roku około godziny 19:30 w W., woj. (...), na podwórzu domu nr (...) będąc pod wpływem alkoholu, poprzez głośne krzyki zakłócała spokój M. C. i K. C., tj. o wykroczenie z art. 51 § 2 kk,
3. w dniu 2 września 2012 roku około godziny 19:00 w miejscowości (...), woj. (...), na podwórzu, będąc pod wpływem alkoholu, poprzez głośne krzyki i wyzwiska zakłóciła spokój Panu M. C., tj. o wykroczenie z art. 51 § 2 kw,
4. w dniu 3 września 2012 roku w godzinach od 17:30 do 22:30 w miejscowości (...), woj. (...), będąc pod wpływem alkoholu, na wspólnej klatce schodowej poprzez głośne krzyki i wyzwiska zakłóciła spokój i spoczynek nocny panu M. C., tj. o wykroczenie z art. 51 § 2 kw,

5. w dniu 8 września 2012 roku około godziny 15:00 w miejscowości (...), woj. (...), będąc pod wpływem alkoholu, na podwórzu poprzez głośne krzyki i wyzwiska zakłóciła spokój Panu M. C. i nieustalonym sąsiadom, tj. o wykroczenie z art. 51 § 2 kw,

6. w dniu 9 września 2012 roku w godzinach od 18:00 do 22:30 w miejscowości (...), woj. (...), będąc pod wpływem alkoholu, na wspólnej klatce schodowej poprzez głośne krzyki i wyzwiska zakłóciła spokój i spoczynek nocny Panu M. C., tj. o wykroczenie z art. 51 § 2 kw,

7. w dniu 10 września 2012 roku w godzinach od 16:00 do 21:30 w miejscowości (...), woj. (...), będąc pod wpływem alkoholu na wspólnej klatce schodowej poprzez głośne krzyki i wyzwiska zakłóciła spokój i spoczynek nocny Panu M. C., tj. o wykroczenie z art. 51 § 2 kw,

8. w dniu 26 września 2012 roku pomiędzy godziną 16:30 a 20:15 w W. na podwórzu posesji (...), poprzez głośne krzyki hałasy, zakłóciła spokój Panu M. P., tj. o wykroczenie z art. 51 § 1 kw.

Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze wyrokiem z dnia 26 kwietnia 2013r. w sprawie sygn. akt II W 2130/12:

I. uznaje obwinioną G. M. za winną tego, że:

- w dniu 27 sierpnia 2012 roku około godziny 16:30 w W., woj. (...), na podwórzu domu nr (...) używając słów nieprzyzwoitych oraz poprzez głośne krzyki i wyzwiska zakłóciła spokój M. C., tj. wykroczenia z art. 51 § 1 k.w. i art. 141 k.w. w zw. z art. 9 § 1 k.w.,

- w dniu 29 sierpnia 2012 roku około godziny 19:30 w W., woj. (...), na podwórzu domu nr (...) będąc pod wpływem alkoholu i używając słów nieprzyzwoitych oraz poprzez głośne krzyki zakłóciła spokój M. C. i K. C., tj. wykroczenia z art. 51 § 2 k.w. i art. 141 k.w. w zw. z art. 9 § 1 k.w.,

- w dniu 2 września 2012 roku około godziny 19:00 w miejscowości (...) woj. (...), na podwórzu, poprzez głośne krzyki i wyzwiska zakłóciła spokój M. C., tj. wykroczenia z art. 51 § 1 k.w.,

- w dniu 3 września 2012 roku w godzinach od 17:30 do 22:30 w miejscowości (...), woj. (...), na wspólnej klatce schodowej poprzez głośne krzyki i wyzwiska zakłóciła spokój i spoczynek nocny M. C., tj. wykroczenia z art. 51 § 1 k.w.,

- w dniu 8 września 2012 roku około godziny 15:00 w miejscowości (...), woj. (...), na podwórzu używając słów nieprzyzwoitych oraz poprzez głośne krzyki i wyzwiska zakłóciła spokój M. C., tj. wykroczenia z art. 51 § 1 k.w. i art. 141 k.w. w zw. z art. 9 § 1 k.w.,

- w dniu 9 września 2012 roku w godzinach od 18:00 do 22:30 w miejscowości (...), woj. (...), na wspólnej klatce schodowej używając słów nieprzyzwoitych oraz poprzez głośne krzyki i wyzwiska zakłóciła spokój i spoczynek nocny M. C., tj. wykroczenia z art. 51 § 1 k.w. i art. 141 k.w. w zw. z art. 9 § 1 k.w.,

- w dniu 10 września 2012 roku w godzinach od 16:00 do 21:30 w miejscowości (...), woj. (...), na wspólnej klatce schodowej poprzez głośne krzyki i wyzwiska zakłóciła spokój i spoczynek nocny M. C.,

tj. wykroczenia z art. 51 § 1 k.w.,

- w dniu 26 września 2012 roku pomiędzy godziną 16:30 a 20:15 w W.na podwórzu posesji (...), będąc pod wpływem alkoholu, używając słów nieprzyzwoitych oraz poprzez głośne krzyki zakłóciła spokój M. P., M. C.i innym nieustalonym osobom, tj. wykroczenia z art. 51 § 2 kw i art. 141 kw w zw. z art. 9 § 1 kw i za to na podstawie art. 51 § 2 kw w zw. z art. 9 § 2 kw wymierzył jej karę 5 dni aresztu,

II. na podstawie art. 624 § 1 kpk w zw. z art. 119 kpow, zwolnił obwinioną od ponoszenia kosztów postępowania w niniejszej sprawie, obciążając nimi Skarb Państwa.

Apelację od powyższego wyroku wywiódł obrońca obwinionej zaskarżając orzeczenie Sądu I instancji w całości.

Skarżący w złożonej apelacji zarzucił:

- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia o winie polegający na bezzasadnym przyjęciu przez Sąd I instancji, że obwiniona dopuszczała się zarzucanych jej czynów podczas gdy w rzeczywistości padła ona ofiarą prowokacji ze strony swoich sąsiadów, którzy tym samym chcieli się zemścić na G. M.za skierowanie uprzednio wobec nich zawiadomienia o popełnieniu kradzieży,

- rażące naruszenie przepisów tj. art. 33 § 2 i 3 kw oraz art. 35 kw, poprzez pominięcie przy wymierzeniu obwinionej kary okoliczności, które winny zostać uznane przez Sąd za okoliczności łagodzące, co z kolei doprowadziło do orzeczenia wobec obwinionej rażąco niewspółmiernej (surowej) kary aresztu, a nadto doprowadziło do bezzasadnego odstąpienia przez Sąd od zastosowania przepisu art. 42 § 1 kw o warunkowym zawieszeniu wykonania orzeczonej kary.

Podnosząc powyższe zarzuty obrońca obwinionej wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w pkt II poprzez uniewinnienie obwinionej od zarzucanych jej czynów.

Ponadto w razie nieuwzględnienia powyższego wniosku o zmianę zaskarżonego wyroku i orzeczenie wobec obwinionej kary łagodniejszego rodzaju względnie zaś, w razie nieuwzględniania powyższego wniosku, poprzez warunkowe zawieszenie wykonania orzeczonej w wymiarze 5 dni kary aresztu na okres próby wynoszący 6 miesięcy. Ewentualnie o uchylenie wyroku i skierowanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy obwinionej okazała się częściowo zasadna, co przesądziło o konieczności zmiany zaskarżonego wyroku w części dotyczącej rozstrzygnięcia o karze.

Odnosząc się natomiast do pierwszego podnoszonego przez skarżącego zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku to wskazać należy, iż jest on oczywiście niezasadny. Należy podkreślić, że zarzut ten jest słuszny tylko wówczas, gdy zasadność ocen i wniosków, wyprowadzonych przez sąd orzekający z okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego, nie odpowiada prawidłowości logicznego rozumowania. Zarzut ten nie może sprowadzać się jednak do samej polemiki z ustaleniami sądu, lecz musi prowadzić do wykazania jakich konkretnie uchybień w zakresie zasad logicznego rozumowania, lub w świetle wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego dopuścił się Sąd I instancji w ocenie zebranego materiału dowodowego. Sama możliwość przeciwstawienia ustaleniom Sądu I instancji odmiennego poglądu nie może zaś prowadzić do wniosku o popełnieniu przez ten Sąd błędu w ustaleniach faktycznych. (por. wyrok SN z dnia 20 lutego 1975r. w sprawie II KR 355/4, OSNPG 1975/9/84). Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych nie może również sprowadzać się wyłącznie do odmiennej oceny materiału dowodowego. Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych może natomiast być wywodzony z błędnej oceny materiału dowodowego, a nie odwrotnie. (por. wyrok SA w Katowicach z dnia 21 maja 2009 r., sygn. akt II AKa 120/09, Prok. I Pr. – wkł. 2010/4/28; wyrok SA w Krakowie z dnia 19 maja 2009 r., sygn. akt II AKa 73/09, KZS 2009/9/52).

Zarzut skarżącego zawarty w apelacji stanowi natomiast jedynie polemikę z prawidłowymi ocenami i ustaleniami Sądu I instancji. Sąd Rejonowy bowiem w omawianym zakresie – dotyczącym ustaleń prowadzących do uznania winy i sprawstwa obwinionej G. M., dokonał wszechstronnej i wnikliwej analizy zgromadzanego materiału dowodowego, nie naruszając granic wyznaczonych zasadami wiedzy, logiki oraz doświadczenia życiowego. Wbrew stanowisku skarżącego ustalenia faktyczne w tym zakresie były wynikiem swobodnej, zgodnej z zasadą wyrażoną w art. 7 k.p.k. w zw. z art. 8 kpw, oceny dowodów.

Podkreślenia także wymaga, iż obrońca obwinionej we wniesionym środku odwoławczym jedynie powtórzyła tezę zawartą w wyjaśnieniach obwinionej, iż padła ona ofiarą prowokacji ze strony sąsiadów. Sąd I instancji dokonał zaś oceny relacji obwinionej i wskazał powody, dla których wyjaśnienia G. M. w tym zakresie uznał za nieprawdziwe. Skarżący natomiast nie wskazuje na jakiegokolwiek błędy w rozumowaniu Sądu Rejonowego, które by pozwalały ocenę tę uznać za dowolną, a nie swobodną w rozumieniu art. 7 k.p.k. w zw. z art. 8 kpw.

Zauważyć należy, że Sąd Rejonowy ustalenia faktyczne pozwalające na przypisanie obwinionej zarzucanych jej wykroczeń poczynił nie tylko w oparciu o zeznania skonfliktowanych z nią sąsiadów M. C., K. C., B. C. i M. P. ale również o relację córki i męża obwinionej. Zarówno A. U., jak i J. M. przyznali, że G. M. jest osobą nerwową, nadpobudliwą. „... Mama za dużo mówi i się denerwuje i zaczyna wyzwać” (k. 65v). Relację świadka M. P. potwierdza również sporządzone nagranie. Co istotne sama obwiniona przyznała, iż zdarza jej się krzyknąć do sąsiadów (k. 11 v II W 2161/12).

Skoro zatem dokonana przez Sąd I instancji ocena dowodów jest prawidłowa, a uzasadnienie sądu odpowiada wymogom określonym w art. 424 k.p.k. to Sąd Okręgowy jest zwolniony od ponownej oceny dowodów przyjętych za podstawę skazania.

Wobec powyższego stwierdzić należy, iż kwestionowane w apelacji ustalenia i oceny poprzedzone zostały ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy (art. 410 k.p.k. w zw. z art. 81 § 1 kpw), i to w sposób podyktowany obowiązkiem dochodzenia prawdy (art. 2 § 2 k.p.k. w zw. z art. 8 kpw) oraz stanowią wynik rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego (art. 4 k.p.k. w zw. z art. 8 kpw), a także zostały wyczerpujące i logicznie - z uwzględnieniem wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego - umotywowane w uzasadnieniu wyroku (art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. w zw. z art. 81 § 1 kpw). W tym stanie rzeczy przekonanie sądu orzekającego o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych pozostaje pod ochroną przepisu art. 7 k.p.k. w zw. z art. 8 kpw. Pod tą ochroną pozostają zarazem będące jej wynikiem ustalenia i oceny stanowiące podstawę zaskarżonego rozstrzygnięcia (por. wyrok SN z dnia 22 lutego 1996 r., sygn. akt II KRN 199/95, OSN PiPr 1996/10/10; wyrok SN z dnia 16 grudnia 1974 r., sygn. akt Rw 618/74, OSNKW 1975/3-4/47; wyrok SN z dnia 9 listopada 1990 r., sygn. akt WRN 149/90, OSNKW 199/7-9/41).

Kierunek apelacji natomiast zobowiązywał Sąd Odwoławczy do kontroli również zaskarżonego wyroku co do rozstrzygnięcia o karze. Sąd Rejonowy uwzględnił wszystkie okoliczności przemawiające zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść obwinionej, prawidłowo je oceniając i wartościując. Wymierzona kara aresztu odpowiada stopniowi zawinienia i społecznej szkodliwości czynu obwinionej oraz została orzeczona z uwzględnieniem treści art. 35 k.w. Pomimo dopuszczenia się przez G. M. wielu wykroczeń i to w okolicznościach, na które prawidłowo wskazał Sąd I instancji kara ta pozostaje w dolnej, najniższej granicy zagrożenia ustawowego, a tym samym w żadnej mierze nie jest karą rażąco surową. Stąd brak podstaw do zmiany rodzaju kary wymierzonej obwinionej.

Za zasadny natomiast Sąd Odwoławczy uznał drugi z podniesionych zarzutów przez skarżącego. Podkreślenia wymaga, iż G. M. jest osobą dojrzałą, która dotychczas nie wchodziła w konflikt z prawem. Czyn bowiem, za który została skazana wyrokiem z dnia 2 października 2012 r. Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze sygn. akt II W 1972/11 został popełniony w dniu 5 listopada 2011 r., a więc po dacie czynów będących przedmiotem osądu w niniejszym postępowaniu. W tym stanie rzeczy Sąd Odwoławczy doszedł do przekonania, że ze względu na warunki i właściwości osobiste obwinionej należy przypuszczać, iż pomimo niewykonania kary aresztu nie dopuści się ona ponownie podobnego, nowego wykroczenia. Stąd też na podstawie na podstawie art. 42 § 1 i § 2 k.w. warunkowo zawiesił wykonanie orzeczonej względem G. M. kary aresztu na okres próby wynoszący 6 miesięcy. Realna zaś groźba wykonania wymierzonej

obwinionej kary aresztu będzie dla niej wystarczającą przestrogą na przyszłość. Takie ukształtowanie rozstrzygnięcia o karze wdroży ją do przestrzegania porządku prawnego i zapobiegnie jej powrotowi do popełnienia wykroczeń na szkodę sąsiadów.

W pozostałym zakresie zaskarżony wyrok podlegał utrzymaniu w mocy jako prawidłowy. Nie był bowiem rażąco niesprawiedliwy, ani dotknięty uchybieniami opisanymi w art. 104 § 1 k.p.w.

Natomiast o kosztach postępowania odwoławczego orzeczono na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k. w zw. z art. 119 kpw mając na uwadze sytuację materialną obwinionej.

Wyk. J.K.